

MdR, Jazzgeschiedenis 613. Tijdvak 1953-1958, hoofdstuk 18, gitaristen, deel 1 van 3. Wanneer we van 'gitaar' spreken wordt daarmee de elektronisch versterkte gitaar bedoeld. In de jaren veertig en vijftig sprak met nog van 'electrische gitaar', ter onderscheiding van de niet versterkte. De in 1921 geboren George Barnes zei dat een oudere broer voor hem in 1931 een element in zijn gitaar bouwde en een versterker met ingebouwde luidspreker erbij. Het jaar daarop, 1932, bracht de Amerikaanse gitaarfabriek National Dobro als eerste elektrische gitaren in de handel. Vooral in Texas werden ze al gauw gebruikt. Toen George Barnes vijftien was maakte hij, waarschijnlijk als eerste, een opname met elektrische gitaar: 3 september 1936 met een Chicago bluesband van Big Bill Broonzy. Daarna kwamen de jazzgitaristen: Floyd Smith bij Andy Kirk, Eddie Durham, en uiteindelijk de Master: Charlie Christian, Bonham, Texas, 29 juli 1916 - NYC 2 maart 1942. Ondanks het feit dat zijn carrière op de plaat exact 1 ½ jaar duurde, beïnvloedde hij hele generaties gitaristen die na hem kwamen. Wat het typisch elektrische gebruik van Christian was: natuurlijk dat hij op het volume-niveau van blazers kon spelen, vooral ook dat hij -ten opzichte van de niet-versterkte gitaar- een noot hard en lang kon aanhouden. Tot zijn puur muzikale bijdragen behoren de lange horizontale frasen zoals op tenorsaxofoon van Lester Young, gecombineerd met een gedegen harmonische kennis en daarop gebouwde vindingrijkheid. Tot de eerste gitaristen die hij beïnvloedde behoren Oscar Moore, Herb Ellis, Tiny Grimes.

En Barney Kessel. Hij is geboren in Muskogee, Oklahoma, 17 oktober 1923. Als 12 jarige liep hij een krantenwijk om geld voor een gitaar te verdienen. In 1939 hoorde hij in zijn geboortestad Charlie Christian die daar met Benny Goodman speelde. Kessel heeft nooit les gehad, kwam via plaatselijke amateurbandjes vrij snel bij 'name bands' en vestigde zich in Los Angeles. Waar hij in '44 mee deed aan de nu legendarisch film Jammin' the Blues. Hij speelde bij Charlie Barnet, Artie Shaw, Benny Goodman, en in 1952-'53 bij het Oscar Peterson Trio. Daarna besloot hij eigen baas te zijn.

Bij de dertig jarige Barney Kessel in 1953 zijn de directe invloeden van Charlie Christian nauwelijks meer aan te wijzen, hoewel hij de jam-session solos van Christian 1941 in Minton's nog allemaal uit zijn hoofd kende. Christian was vertrekpunt voor zijn eigen muziek geworden, net als die van Christian gekenmerkt door een fenomenale swing en schitterende harmoniën. Meer dan Christian kon hij er wel eens wat blues bij doen. Voor Contemporary in Los Angeles, 14 november 1953: Bud Shank-altsaxofoon, Arnold Ross-piano, Barney Kessel-gitaar, Harry Babasin-bas, Shelly Manne-drums. Eigen stuk van Kessel op het accordschema van "All the things you are": "Vicky's dream".

plaatje 1 Barney Kessel: Vicky's dream (Barney Kessel)
3/2 - 2:49 - Contemporary EP-C2-08

"Vicky's dream". Uit dezelfde session, zonder Shank, van Walter Gross: "Tenderly".

plaatje 2 Barney Kessel: Tenderly (Walter Gross)
2/1 - 3:11 - idem

"Tenderly" - Barney Kessel-electrische gitaar, met Arnold Ross-piano, Harry Babasin-bas, Shelly Manne-drums voor Contemporary in Los Angeles, 14 november 1953. In het eerste stuk was Bud Shank de altsaxofonist. Zelfde maatschappij, zelfde lokatie, nu 6 augustus 1957. Een speciale plaatformatie met topmusici olv. Barney Kessel. Frank Rosolino-trombone, Ben Webster-tenorsaxofoon, Jimmy Rowles-piano, Leroy Vinnegar-bas, Shelly Manne-drums. Een eenvoudig werkje waar toch vier heren aan te pas kwamen: Buddy Fayne, Edward Johnson, Bobby Plater en Tiny Bradshaw - de laatste zal wel de echte bedenker zijn geweest van "Jersey bounce".

plaat 3 Barney Kessel: Jersey bounce (Bradshaw, Plater, Johnson, Fayne)
2/1 - 9:35 - Contemporary S 7603

"Jersey bounce" met Frank Rosolino-trombone, Ben Webster-tenorsaxofoon, Jimmy Rowles-piano, leider Barney Kessel-gitaar, Leroy Vinnegar-bas, Shelly Manne-drums. In Los Angeles, 6 augustus 1957 voor Contemporary, een [redacted] maatschappijtje dat al vroeg erg goed jazz opnam, bij deze session ook al in stereo.

Gaan we een paar maanden verder, 11 november. Victor Feldman-vibrafoon, Hampton Hawes-piano, opnieuw Leroy Vinnegar en Shelly Manne- bas en drums, met Barney Kessel in de Jule Styne song "Just in time".

zelfde
XXXXXXXX

Barney Kessel: Just in time (Jule Styne)
1/3 - 4:47 - idem

"Just in time". 11 november 1957 voor Contemporary in Los Angeles: Victor Feldman-vibrafoon, Barney Kessel-gitaar, Hampton Hawes-piano, Leroy Vinnegar-bas, Shelly Manne-drums.

In 1957 t/m '60 werden alle jazzpolls wa^t gitaar, bas en drums aangaat gewonnen door respectievelijk Barney Kessel, Ray Brown en Shelly Manne. In die vier jaar maakten ze als trio ^{bijgevolg} even zoveel platen onder de naam 'The Poll Winners'. Uit die van 1958, 19 en 21 augustus opgenomen, hoort u de laatste Barney Kessel-opname. In stereo en op CD inmiddels, een the-maatje van Ray Brown: "Custard puff".

CD

The Poll Winners: Custard puff (Ray Brown)
5 - 4:25 - Contemporary OJCCD-607-2

"Custard puff" door The Poll Winners: Barney Kessel-gitaar, Ray Brown-bas, Shelly Manne-drums. Contemporary, LA, 19 of 21 augustus 1958. Volgende ^{keer} De 12e is er ~~no~~ jazz at all, op zaterdag de 19e, begin ik om 11 uur 's avonds, u hoort dan Herb Ellis en Kenny Burrell. Dit was Jazzgeschiedenis 613, Mdr.